

V Mordoru se stala mistryní světa. Lukostřelkyně Horáčková teď míří do olympijské Paříže

11.8.2023 - Patrik Vacek | Česká olympijská

Mistryně světa. Už jste si na toto oslovení zvykla?

Je to perfektní! Dlouho jsem o tom snila a je to tu. Od finále uběhlo pár dní, ale i tak si každé ráno po probuzení říkám, že se to fakt stalo.

Co říkáte na to, že jste vyhrála pro naši zem zlato z MS v lukostřelbě po 85 letech od triumfu Františka Hadaše?

Neuvěřitelné. Tehdy jsme byli ještě Československo. Já jsem především ráda, že se tím udělal nějaký milník v našem sportu. Vždycky jsem chtěla udělat trošičku díru do světa a ukázat, že to v naší zemi jde. Že favorizované Asiatky, a především Korejky, jdou porazit. Jsou taky jenom lidi a hodně lukostřelkyň k nim vzhlíží včetně mě. Je tam pak ta bariera, že jsou neporazitelní, ale když se to sejde, tak jde všechno.

Na turnaji v Berlíně jste musela kromě soupeřek čelit i nepříznivému počasí. Skoro celý týden často pršelo a foukalo. Jak těžké bylo se s tím vyrovnat?

Celý týden to byl takový Mordor. Zákeřně pofukovalo a do toho pršelo. Byla jsem na to ale připravená, protože jsme se dívala na předpověď. Říkala jsem si, že stejně musím být připravená do každého počasí. Mojí výhodou je, že v tom nepříznivém počasí umím vydržet a střílet dobré body. Během eliminačních kol byl takový vítr, že prohrálo hodně favoritek. Soupeřem tak nebyl ten druhý závodník, ale hlavně vítr.

Vy jste pak předvedla i fenomenální tažení ve čtvrtfinále, semifinále, a nakonec v boji o zlato. Všechny souboje jste jasně vyhrála 6:0. Jak je to možné?

Byla jsem hlavou připravená na to, že se budeme tahat bod po bodu. Věděla jsem, že umím skvěle střílet. Čekala jsem, že to bude horší. Prošla jsem hezky a hladce. Nějakým způsobem jsem cítila, že na to ten den mám. Sebejistě jsem dala desítku, když jsem chtěla. Rozhodovala právě ta hlava.

Kde najednou nastal ten zlom, že se vám povedl takhle fantastický úspěch?

Řekla jsem si, že mi vždycky hrozně málo chybělo k tomu, abych se objevila na finálovém pódiu. Jdu svou cestou, na které bylo hodně zklamání, ale bylo to o šílené trpělivosti. V Berlíně se sečetly všechny zkušenosti, které jsem za tu cestu posbírala. Jsem ráda, že se teď dostanu do většího podvědomí v celosvětové lukostřelbě. Beru to pozitivně, a ne jako velký tlak na mě. Důležité je uzavřít tuhle tu medaili, a jít si pro další. Nemohu žít jen z tohoto zlata, ale musím se dívat dopředu.

Co na váš úspěch říkal předseda svazu, trenér a otec v jedné osobě?

Mám jednu moc oblíbenou fotku z toho mistrovství světa, kde se táta směje. I sestra mi říkala, že ho nikdy neviděla takhle se smát, jak byl šťastný. To mluví za vše.

Jako lukostřelkyně musíte být hodně mentálně silná. Jak těžké bylo pohlídat si, aby se vám

nerozklepali ruce ve finále v boji o titul mistryně světa?

Nevěděla jsem, že střílím o titul mistryně světa. Chtěla jsem vyhrát závod. Až když se to povedlo, tak jsem si řekla jo, jsem mistryně světa. U úplně posledního šípu jsem věděla, že potřebuji dát na terči žlutou. Trefuji to automaticky několikrát denně, a pokaždé se přesně trefím. Tak jsem si na tom finálovém pódiu řekla, proč bych to neměla dát teď. V kvalifikaci je 72 šípů a každý je vlastně nový start. Musíte umět rychle přehodit myšlenku na další nový šíp. Vždy se střílí do posledního šípu a nikdy nevíte, co se může stát.

Říkáte, že je pro vás nenahraditelný pocit z výstřelu. Můžete ho popsat?

Je to snoubení se těla a tětivu pouštíte tělem. Jde o spousta mini pohybů. Musíte mít cit, ale zároveň být hrozně pevný a do toho ještě zamířit. Pak přijde okamžik toho výstřelu. Jak to máte natrénováno, tak pak hned víte, že to půjde do toho středu. Tak to je ten WOW moment. To jsem právě měla i v tu neděli ve finále. Když jsem hned přesně věděla, kam každý šíp jde.

A jak vlastně vypadá ten proces před tím, než vypálíte?

Ještě, než ten luk člověk zvedne, tak musí být v hlavě připravený na to, co jde dělat. Pohyby jsou pak automatizované. Musíte se pořád koncentrovat na to, co děláte. Nesmí odejít ta myšlenka až do fáze, kdy vypustíte šíp. Výstřely musí být dodělané v hlavě.

Závod byl hned před branami olympijského stadionu v Berlíně, a kromě terčů jste tak pokaždé viděla i olympijské kruhy, které jsou na něm zavěšené. Sloužily jako správná motivace k tomu, abyste se právě tady probojovala na olympijské hry do Paříže?

Ta finálová stage byla nádherně postavená. S těmito kruhy už mám fotku z roku 2017, kdy byl v Berlíně Světový pohár na stejném místě. Byla jsem ráda, že na MS jedu na místo, které už znám. I díky těm kruhům jsem cítila takovou předolympijskou atmosféru. Moc jsem si přála, abych si tady to místo na hry vystřílela. Ještě před závodem jsem ale říkala, že to mohou jen medailisti. Někdo mi na to odpověděl: „A co jako?“ A pak jsem si řekla: „No jo, vždyť já můžu být taky medailistka.“

Vybojovala jste si místenku do Paříže na olympijské hry. Po Tokiu to bude už vaše druhá olympijská účast. Navíc se bude v lukostřelbě soutěžit před slavnou budovou Invalidovny.

Moc se na to těším. Nejen na závod, ale na celou olympiádu. Čtu všechny ty zprávy, jak to tam bude úžasně vypadat včetně zahájení na Seině. Navíc je to v Evropě, takže se člověk cítí, že je maličko jakoby doma, než když to bylo v Tokiu, kde to bylo trochu víc exotické a kvůli pandemii i bez diváků. V Paříži to bude hezké. Lukostřelbu dali na místo, které bude moc hezké pro oko.

Úspěch Marie Horáckové očima sportovního ředitele Českého olympijského výboru Martina Doktora:

„U Marušky Horáckové je za jejím úspěchem znát dlouhodobá práce celého týmu pod vedením táty. Dlouhodobě jdou za svým cílem a za tím, aby nějaký úspěch dobyli. Teď se jim to podařilo, což je úplně skvělé. Je to obrovský příslib pro olympijské hry. Maruška je profík se vším všudy a je to na tom vidět. Jsem moc rád, že když se jí nepodařilo získat medaili na Evropských hrách, tak teď na mistrovství světa se to povedlo.“

<https://www.olympijskytym.cz/article/v-mordoru-se-stala-mistryni-sveta-lukostrelkyne-horackova-ted-miri-do-olympijske-parize>